

mitce té a tudíž o tom, zda cesta je veřejná, rozhodly, lhostejno, že záporně, odůvodně, jí povahu veřejnosti, neboť chyba by zůstala stejnou, kdyby byly rozhodly kladně, povahu veřejnosti jí přiznávajíce. Jde jen o to, může-li nejvyšší soud vzhledem k plenárnímu usnesení čis. 3775 sb. n. s. o otázce přípustnosti pořadu práva rozhodovati, či zda je rozhodnutím odvolacího soudu vázán. Podle usnesení toho byl by jím vázán, kdyby tu byla srovnalá rozhodnutí nižších stolic, těch tu však není, neboť první stolice vůbec se otázkou přípustnosti pořadu práva nezabývala, rozhodnutí o ní neučinila, a teprve odvolací soud na námitku nepřípustnosti pořadu práva v odvolání pořad práva uznal, je tu tedy teprve rozhodnutí jedné stolice, které bylo napadeno přípustným a včasným opravným prostředkem a moci práva tudíž nenabylo: musil tedy nejvyšší soud otázku řešiti. Tím je vyřízen důvod zmatečnosti čis. 6 § 477 c. ř. s. Pokud však jde o domnělou zmatečnost podle čis. 9 téhož §, zakládá jí dovolání na tom, že napadený rozsudek necituje předpisy zákona, na nichž buduje své rozhodnutí, že veřejná cesta může povstati jen usnesením obecního zastupitelstva. Ale v tom nikdy nemůže spočívat zmatečnost, neboť předpisy zákona musí znáti opravná stolice, i když nejsou citovány a tak ve skutečnosti nejde o zmatečnost, nýbrž o právní posouzení. Ve věci samé, pokud na pořad práva patří, t. j. zda žalovaným přísluší služebnost cesty, zvláště chůze, tedy soukromé právo věcné, nebylo žalovanými takové právo tvrzeno, neboť, když se vyloučí jejich námitka, že jde o pěšinu všeobecně používanou, které právě nižšími stolicemi a v opravném řízení i žalovanými (dovolateli) samými používáno jest jako námitky veřejnosti cesty, o které nelze pro nepřípustnost pořadu práva rozhodnouti, neuplatňují žalovaní vůbec žádného jiného práva na užívání sporné cesty, tedy také žádného soukromoprávního, a právem tedy žalobě vyhověno býti muselo, pročez bylo i dovolání ve věci samé zamítnouti.

Návrhu dovolatele, by nižší stolice odsouzeny byly v náhradu útrat procesních podle § 51 druhý odstavec c. ř. s., nelze vyhověti, protože právní názor, byť mylný, nemůže býti nikdy pokládán za zavinění ve smyslu citovaného předpisu, neboť by se tím všecko vykonávání justice znemožnilo, ježto nebylo by nikoho, kdo by chtěl vzíti na se jako soudce risiko zodpovědnosti, když jeho právní názor nebyl by vyšší stolicí schválen. Bylo tedy návrh ten zamítnouti.

Čís. 7656.

Byl-li advokátní komorou povolen zápis do seznamu advokátů, platí pro celou říši a nemá jiná advokátní komora, vyřizující oznámení advokáta o zamýšleném přesídlení do jejího obvodu, právo, přezkoumávati oprávněnost zápisu.

(Rozh. ze dne 23. prosince 1927, R II 421/27.)

V ý b o r m o r a v s k é a d v o k á t n í k o m o r y nevzal na vědomí oznámení Dr. C-a, jímž ohlašoval zamýšlené přesídlení z Bruntálu do Šumperka. Valná hromada moravské advokátní komory napadené usnesení potvrdila.

N e j v y š š í s o u d změnil napadené usnesení, jakož i usnesení výboru advokátní komory v ten rozum, že vzal na vědomí oznámení Dra C-a o zamýšleném přesídlení.

D ů v o d y:

Jde jediné o to, zda je komora, v jejíž obvod advokát, sídlící dosud v obvodu jiné komory, chce přesídliti, oprávněna přezkoumávati, zda advokát oznamující přesídlení byl právem zapsán do seznamu advokátů své posavadní komory. Obdobný případ byl již řešen zdejším rozhodnutím čís. 5028 sb. n. s. ve smyslu záporném, pročez se na rozhodnutí to odkazuje. Odvolati se sluší i na plenární usnesení čís. 6594 sb. n. s. vynesené právě na žádost advokátní komory moravské, v němž dovozeno, že zákon zaujal stanovisko na prospěch žadatele o zápis a nedovoluje proti příznivému vyřízení opravného prostředku, ať žádost povolil výbor nebo teprv valná hromada komory, pokud se týče výbor nebo teprv vrchní zemský soud. Byl-li tudíž již advokátní komorou povolen žadateli zápis do seznamu advokátů, platí to pro celou říši a žádná druhá advokátní komora nesmí se podle rozhodnutí čís. 5028 osobovati právo přezkoumávati oprávněnost zápisu a právo opravné neb dozorčí stolice nad komorou zápis povolíví, neboť jí nikde v zákoně právo takové přiznáno není, nýbrž zápis mohl by býti zvrácen podle § 13 písm. a) disc. statutu jediné a výlučně jen v cestě disciplinární, kdyby se zapsanému dokázalo, že zápis přes zákonnou překážku vyloudil, načež je právě bezpodmínečně trest výmazu ze seznamu. Mimo tento případ musí však každá advokátní komora dbáti zápisu a nabytého jím práva advokátova, neboť úcta před nabytými právy jest základem každého právního řádu. Z této zásady stanovena jest jen v § 15 disc. stat. výjimka potud, že, byl-li advokát z jakéhokoli důvodu kárně ze seznamu vymazán a povolila-li mu pak některá komora po uplynutí zákonných tří let opětný zápis, může komora, z jejíhož seznamu se výmaz stal, odepřítí mu přepis do svého seznamu z důvodu, že není důvěryhodným. Zákon dává tu právo jen této jediné komoře, nikoli tedy i komorám druhým, odepřítí advokátovi přesídlení do jejího obvodu z důvodu mravní úhony, která na něm lpí, ale nikoli z jiného důvodu. Toto dvojí omezení, omezení za onu jedinou komoru a na ten jediný důvod, činí předpis ten na výsost výminečným, takže ho žádným způsobem obdobně nelze užítí. Napadená rozhodnutí nedovolávají se ovšem ani tohoto předpisu, což arci ani by nemohly, protože o ten případ nejde, nebyloť zavedeno kárné řízení a vůbec se netvrdí, že odvolatel zápis vyloudil, by řízení takové zavedeno býti mohlo, nýbrž naopak jest z dopisu slezské advokátní komory v Opavě ze dne 2. září 1927 patrné, že komora ta povolila odvo-

lateři zápis jsou si vědoma pravého stavu věci, jenže zaujala ohledně soudní praxe, spadající do doby před zákonem ze dne 24. prosince 1910, čís. 1 ř. zák. na rok 1911, jímž soudní praxe kandidátů advokacie a kandidátů soudcovství byla rozlišována, stanovisko opačné, než jaké zaujala nyní komora brněnská, stanovisko žadatelů o zápis příznivější, že totiž praxe ta musí býti včítána. Šlo tedy pouze o právní názor komory a nikoli o zatajení pravého stavu věci odvolatelem a není třeba zkoumati, která z obou komor má pravdu, stačí, že rozhodnutí jediné příslušné komory opavské je právoplatné a neodporovatelné, pročež ho, jak již řečeno, všemi úřady v říši musí býti dbáno.

Čís. 7657.

Bylo-li vyrovnací řízení, v němž vznikl nárok vyrovnacího správce na náhradu hotových výdajů a na odměnu za námahu, zastaveno a následovalo-li, třebas ve čtrnáctidenní lhůtě po zastavení, nové vyrovnací řízení, jest v tomto novém vyrovnacím řízení nárok vyrovnacího správce na roveň každé jiné pohledávce, jež podléhá účinkům vyrovnání, bylo-li potvrzeno.

(Rozh. ze dne 23. prosince 1927, Rv II 682/27.)

O imění žalobce bylo v roce 1926 zahájeno vyrovnací řízení, v němž byl žalovaný vyrovnacím správcem. Jeho odměna byla upravena usnesením ze dne 12. října 1926 na 3800 Kč. Vyrovnací řízení bylo dne 29. října 1926 zastaveno, ježto jeden z věřitelů projevil s ním souhlas až po zákonné devadesátidenní lhůtě. V důsledku toho navrhl žalobce nové vyrovnávací řízení, jež bylo dne 6. listopadu 1926 povoleno a žalovaný v něm opět ustanoven vyrovnacím správcem. Toto vyrovnání skončilo vyrovnáním na 50%. Proti exekuci, již vedl žalovaný ku vydobytí odměny 3800 Kč, domáhal se žalobce žalobou výroku, že nárok žalovaného z usnesení ze dne 12. října 1926 byl usnesením ze dne 28. března 1927 pozměněn v ten smysl, že žalovaný obdrží 50% svého nároku 3.577 Kč 50 h (3.800 Kč méně přijatou vyrovnací splátku) v deseti dvouměsíčních lhůtách. Žalobě bylo vyhověno s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Dovolatel vytýká bezdůvodně, že věc nebyla po stránce právní bezvadně posouzena (čís. 4 Šu 503 c. ř. s.). Podle § 23 čís. 1 vyrov. ř. požívají přednostního práva náklady vyrovnacího řízení a všechny výdaje dozoru na obchodování dlužníkovu a prozkoumání jeho majetkového stavu, tudíž i nárok vyrovnacího správce na náhradu hotových výdajů a na odměnu za námahu (§ 33 vyrov. ř.). Tento nárok vyrovnacího správce je však přednostní pohledávkou jen v tom vyrovnacím ří-